

1.

ČTVRTEK, 11. KVĚTNA

RÁNO

Od oné nešťastné události uběhlo devadesát dva dny, deset hodin a pět minut. Telefon mlčel. Policejní zdroj, který ji obvykle informoval o drogových úletech celebrit, se neozýval. Restauratér, který věděl, kam se půjdou bavit hvězdy světového formátu během své návštěvy Stockholmu, přestal odpovídat na zprávy. Mlčeli i lidé z PR.

Po tom, co se stalo na jaře, byla odepsaná.

Se Solveig Berg nechtěl nikdo nic mít.

Vzala z nočního stolku počítač, zapnula ho a otevřela *Stockholm: Přísně tajné*, blog, který založila v ten hnusný den, kdy dostala vyhozov. Měla velké plány, blog se měl zabývat vším od stručných zajímavostí přes zprávy až po odhalování velkých kauz. Mělo to být něco, o čem budou všichni mluvit. Její cesta zpátky.

Dveře do ložnice byly otevřené. Rozhlédla se po svém dvoupokojovém bytě, nacházejícím se v domě ze čtyřicátých let na Skebokvarnsvägen v městské části Högdalen. Stěny byly potažené textilní tapetou, aby propouštěly méně hluku. Na stěně visel kobereček s motivy nomádů a velbloudů, které jí její nejlepší a momentálně jediná kamarádka Fatima Niemi přivezla z Maroka. Její pohled se zastavil na trubce, kterou dostala od táty. Micke Berg byl taxikář, ale ve skutečnosti žil jen pro svou jazzovou kapelu.

Včerejší káva vystydlá, v šálku se vršily zmuchlané papírky od bonbónů. Byla vzhůru příliš dlouho.

Už zase.

V hlavě se jí postupně uhnízдила únava. Když se všechny její zdroje najednou vypařily, musí si najít jiný způsob. Například by se měla zaměřit na věci, které vzbuzují zájem sociálních médií.

Během večera napsala dva příspěvky.

23:57:11 Kočky v ráži! To musíte vidět!

00:45:35 19 nejděsivějších pohledů Pera Morberga

Jednoduché, poutavé titulky, které by měly přitáhnout pozornost.

Vyhledala obrázky koček, které vyváděly nejrůznější vylomeniny, a doplnila komiksové bubliny. Ředitelka zpravodajství v její předchozí práci jim říkala „srandakočky“ a tvrdila, že za chvíli budou oblíbenější než porno. Existovaly dokonce americké stránky, které vděčily za svůj úspěch právě takovým kočkám.

Sedm zobrazení.

Nula sdílení na Facebooku.

Solveig vypnula počítač.

Trpělivost, říkala si. Obsah byl dobrý. Možná se sice trochu odchylovala od svého původního záměru – zpráv a převratných odhalení tam moc nebylo – ale nejdřív si na její blog musí lidi najít cestu. Pak už to půjde samo.

Zezdola k ní proniklo tlumené sténání.

To už je tolik hodin?

Solveig tušila vrnění strojku, který někomu v tetovacím salonu v přízemí vpravoval barvu do kůže. Měla by vstát, udělat si kávu a napsat pár příspěvků. A naplánovat si ony větší projekty, které ji čekaly.

Zůstala však ležet.

Odněkud zaslechla zvuk kapek.

Copak venku prší?

Ještě před třemi měsíci byla pětadvacetiletou reportérkou se slibnou kariérou před sebou. Pracovala pro zpravodajský server Newsfeed24, který se za ty dva roky, co tu pracovala, dostal do čela internetového zpravodajství. Za úspěch vděčil svému zaměření a prezentaci. Titulky byly napínavé a vtipné, žádné suché výčty. Dokázaly čtenáře oslovit, šokovat a vyburcovat, takže články okamžitě sdíleli dál. Každý týden dostávala Solveig od čtenářů tisíce e-mailů, na fóru Flashback o ní dokonce existovalo celé vlákno – *Drby o Solveig Berg*. To všechno se jí líbilo – že ji lidé četli, že ji sledovali. Nejvíc jí teď ale chyběla soudržnost v redakci. Jak reportéři a redaktori drželi při sobě, jak se spolu smáli historkám o dortech ve tvaru vagíny na amerických těhotenských večírcích a autům, která na parkovišti mizela v záhadných kráterech. Vzájemně se poplácávali po zádech, když se jim podařilo pikantní odhalení – o daňových únicích slavného bloggera, který si odečítal z daní cesty do Thajska, o poslancích, kteří přispívali na rasistická fóra, a vrcholových manažerech, kteří chodili do pornoklubů. Vzájemně si byli oporou, když se setkali až s příliš osobními komentáři. Solveig vzpomínala na legendární večery v Kvarnen, pivnici na Södermalmu, na afterparty.

Vzdychla.

Jedna nešťastná chyba a všechno se zhroutilo. Vrátila se do řetězce Howdy Burger v ulici Vasagatan, kde přes den roznášela předražené hamburgery, aby měla na nájem, a po nocích se pachtila se svým blogem.

Zvuk kapek neustával.

Zvedla knihu odloženou na podlaze. *Buďte sami sebou a změňte svět (možná už je čas)*. Někdo ji zapomněl v restauraci. Další ze záplavy svépomocných příruček, která člověku slibuje v několika jednoduchých krocích získat zcela nový náhled na život, zdraví a majetek, a která nedává žádné odpovědi, zato klade spoustu otázek. Solveig si byla jistá, že v jejím životě je už tak otazníků víc než dost. Ale proto tu knížku nečetla. Zajímal ji člověk, který ji tenkrát nechal na stole.

Přečetla sotva pár řádků.

Ucítila vlhký pach, jako v prádelně. Co to je?

Solveig vymotala nohy z prostěradla, které se uvolnilo zpod matrace, odhodila přikrývku a vstala.

Zvuky z chodby zesílily.

Na prahu kuchyně se zarazila. Dřez přetekl, voda se přelila přes pracovní desku a sporák a stékala po skřínce dolů. Podlaha byla pod vodou.

Solveig nechala puštěný kohoutek.

Rozběhla se ke dřezu a zavřela vodu. Za důkladného nadávání rozházela po podlaze všechny ručníky, které našla. Popadla mobil a už už vytáčela tátovo číslo, ale pak se rozmyslela.

Fatima Niemi se ozvala po čtvrtém zazvonění.

„Dneska musíme někam vyrazit,“ řekla Solveig.